

Arrest

nr. 339 447 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2023 dient verzoekster, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Wordt de verblijfsaanvraag die op 12.07.2023 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard:

o het bedrag dat vastgelegd werd in artikel 1/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd niet echt op de rekening nr BE57 6792 0060 9235 gestort; (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van de middelen

3.1. Het eerste middel

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van “*substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding (openbare orde)*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Het staat vast dat de in casu bestreden beslissing werd genomen door een attaché “voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). De verzoekende partij merkt op dat de desbetreffende artikelen niet kan worden gelezen dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaalde.

Elk optreden van een overheid dient nochtans zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

De bevoegdheden van de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de vreemdelingenwet.

De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995.

In dit besluit blijkt evenwel niet dat een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaalde op grond van artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2. Ten overvloede, wijst verzoeker op het onderstaande.

Het staat vast dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet gestoeld is op artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze wettelijke bepaling voorziet ook nergens, zelfs niet indirect, dat een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard indien een verschuldigde retributie niet zou zijn voldaan. Deze bepaling kan derhalve geen rechtsgrondslag bieden voor de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt daarom ook nergens als rechtsgrondslag vermeld in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenwet werd enkel genomen “in uitvoering van” artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zoals ook letterlijk staat vermeld in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij benadrukt dat in deze artikelen niet kan worden gelezen dat een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaalde.

Zo oordeelde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder reeds herhaaldelijk in vergelijkbare omstandigheden: “(...)” (RvV nr. 238 429 van 13 juli 2020; zie ook o.a. RvV nr. 230 662 van

20 december 2019, nr. 230 664 van 20 december 2019, RvV nr. 230 665 van 20 december 2019, nr. 230 666 van 20 december 2019, RvV nr. 230 668 van 20 december 2019).

De vermelde rechtsgrondslag in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken voorziet derhalve niet dat een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om deze beslissing te nemen.

De vermelde wetsartikelen in artikel 1/1, §2 van de Vreemdelingenwet (waaronder "artikel 9bis") vormen slechts een opsomming van de wetsartikelen waarvoor artikel 1/1 Vreemdelingenwet zelf stelt dat "op straffe van niet-ontvankelijkheid (...) de vreemdeling een retributie die de administratieve kosten dekt" dient te voldoen. De noodzaak van het betalen van een retributie – op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen – volgt dan ook uit artikel 1/1 Vreemdelingenwet. Deze bepaling somt op voor welke gevallen er door de betrokken vreemdeling een retributie verschuldigd is. De vermelde wetsartikelen, waaronder artikel 9bis Vreemdelingenwet, vormen hiertoe geen afzonderlijke of zelfs maar samenhangende rechtsgrondslag. Artikel 9bis Vreemdelingenwet voorziet op geen enkele manier dat een retributie verschuldigd is, dan wel dat de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard indien een retributie niet zou zijn voldaan.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet vormt geen afzonderlijke of samenhangende rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vermeldt dan ook nergens dat de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard indien een retributie niet zou zijn voldaan.

Hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.1.3. Beoordeling

Verzoekster houdt voor dat de bestreden beslissing werd genomen door een attaché, terwijl uit de desbetreffende rechtsregels niet blijkt dat een attaché bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaald heeft.

Uit artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van die wet "op straffe van niet-ontvankelijkheid" een retributie moet betalen die de administratieve kosten dekt.

Artikel 6, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van (onder meer) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Noch in deze bepaling, noch in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt enig onderscheid gemaakt naargelang de reden waarom een op basis van het voornoemde artikel 9bis ingediende aanvraag niet onontvankelijk wordt verklaard (RvS 15 februari 2024, nr. 15.757 (c)).

Het kan niet dienstig worden betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door een attaché van de DVZ, die overeenkomstig de voormelde bepalingen duidelijk bevoegd is om een beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Er wordt volledigheidshalve nog op gewezen dat ook artikel 1/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd via artikel 3 van het koninklijk besluit van 9 februari 2022 (BS 16 mei 2022), koninklijk besluit dat ook opnieuw artikel 1/1/1 via artikel 2 heeft ingevoerd, uitdrukkelijk als volgt bepaalt:

"§ 1. Bij de indiening van zijn verblijfsaanvraag, onder voorbehoud van artikel 1/2/1, moet de vreemdeling bewijzen dat de in artikel 1/1 van de wet bedoelde retributie betaald werd.

§ 2. Indien de vreemdeling het in het eerste lid bedoelde betalingsbewijs niet voorlegt om zijn verblijfsaanvraag te staven, verklaart de overheid die bevoegd is om de verblijfsaanvraag in ontvangst te nemen of er een beslissing over te nemen de verblijfsaanvraag onontvankelijk. De onontvankelijkheidsbeslissing wordt overeenkomstig het model in bijlage 42 opgesteld. Een kopie van de onontvankelijkheidsbeslissing wordt naar de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken gestuurd."

Met haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2019 en 2020 toont verzoekster, gelet op de bespreking *supra*, niet aan dat een attaché zoals *in casu* niet bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaald heeft, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale

rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. Het tweede middel

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 664, 665 en 668 van het Gerechtelijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, dat bestaat uit twee onderdelen, is als volgt onderbouwd:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Artikel 665, 6° Ger.W. bepaalt dat rechtsbijstand kan worden verleend voor alle buitengerechtelijke procedures, die opgelegd zijn bij wet of door de rechter.

De aanvraag tot machtiging van verblijf is opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet (de wet van 17 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980), waarbij verzoeker gehouden is zich te richten tot de administratieve overheid (in huidige situatie: de burgemeester van Kapellen): “(...)”.

Dit is een verplichte buitengerechtelijke procedure, opgelegd door de Vreemdelingenwet. De procedure onder artikel 9bis Vreemdelingenwet kan niet anders dan als een buitengerechtelijke procedure worden beschouwd.

De aanvraag van verzoeker tot machtiging van verblijf dient vooreerst te worden gericht aan de administratieve overheid, alvorens verzoeker zich kan wenden tot de administratieve rechter. Zonder deze aanvraag, kan verzoeker geen toegang tot krijgen tot de administratieve rechter.

Pas nadat een beslissing werd genomen door de administratieve overheid over de regularisatieaanvraag, heeft verzoeker toegang tot de administratieve rechter (de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Artikel 668 d) Ger.W. bepaalt dat rechtsbijstand onder dezelfde voorwaarden kan verleend worden aan vreemdelingen, in de procedures waarin voorzien is bij de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet.

De aanvraag tot machtiging van verblijf is voorzien en opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet (de wet van 17 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980) en vormt een buitengerechtelijke procedure.

De wetgever heeft daarbij expliciet voorzien dat de rechtsbijstand onder deze voorwaarden wordt verleend.

De procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet valt derhalve onder de bepalingen van artikel 665 Ger.W. en 668 Ger.W., waardoor de verzoekende partij de kosteloze rechtsbijstand kan bekomen.

2. Uit de bestreden beslissing volgt dat verweerder, ondanks de verkregen rechtsbijstand, stelt dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de retributie niet werd betaald (stuk 1).

Uit een eerste vaststelling blijkt reeds dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met de beslissing van het Bureau voor rechtsbijstand van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen waarbij op 30 juni 2023 de rechtsbijstand werd toegekend voor de retributie met betrekking tot het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De beschikking kan niet duidelijker zijn, met name dat de rechtsbijstand wordt verleend voor de retributie met betrekking tot een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing miskent hierom de beschikking van 30 juni 2023, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Door verweerder werd geen derdenverzet aangetekend tegen deze beschikking, waaruit mag worden afgeleid dat verweerder deze beschikking niet betwist op een dienstige manier.

De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (zie o.a. RvS 6 juli 2010, nr. 206.433).

De gemachtigde handelt bovendien onzorgvuldig. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid immers op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3. Verder wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek inzake rechtsbijstand schendt (in het bijzonder artikel 664, 665 en 668 Ger.W.) door te stellen dat de verzoekende partij niet zou zijn vrijgesteld voor het betalen van de retributie, ondanks de verkregen rechtsbijstand.

Artikel 664, eerste lid Ger.W. omvat de omschrijving van de rechtsbijstand: "(...)".

Reeds in deze bepaling wordt uitdrukkelijk gesteld dat, indien rechtsbijstand wordt toegekend, de verzoekende partij is "ontslaan van de betaling van de diverse rechten, registratie-, griffie- en uitgifterechten en van de andere kosten welke deze rechtspleging medebrengt".

In concreto werd door het Bureau voor rechtsbijstand van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen op 30 juni 2023 een beschikking geveld waarbij de rechtsbijstand werd toegekend voor de retributie met betrekking tot het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is dus niet gehouden de betaling van deze retributie, in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing stelt.

Artikel 665, 6° Ger.W. bepaalt dat rechtsbijstand kan worden verleend voor alle buitengerechtelijke procedures, die opgelegd zijn bij wet of door de rechter ("Rechtsbijstand kan worden verleend: (...) 6° voor alle buitengerechtelijke procedures die opgelegd zijn bij wet of door de rechter").

De aanvraag tot machtiging van verblijf is opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet (de wet van 17 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980), waarbij de verzoekende partij gehouden is zich te richten tot de administratieve overheid (in huidige situatie: de burgemeester van Houthalen-Helchteren): "(...)".

Dit is een verplichte buitengerechtelijke procedure, opgelegd door de Vreemdelingenwet (de wet van 17 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980).

De procedure onder artikel 9bis Vreemdelingenwet kan niet anders dan als een buitengerechtelijke procedure worden beschouwd, waarbij de verzoekende partij vraagt tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf (een Belgisch verblijfsrecht). De verzoekende partij heeft op dat moment nog geen machtiging tot verblijf verkregen van de administratieve overheid.

De aanvraag van verzoeker tot machtiging van verblijf dient vooreerst te worden gericht aan de administratieve overheid, alvorens de verzoekende partij zich kan wenden tot de administratieve rechter. Zonder deze aanvraag, kan de verzoekende partij geen toegang krijgen tot de administratieve rechter. Er is dus geen rechtstreekse toegang tot de administratieve rechter. Pas nadat een beslissing werd genomen door de administratieve overheid over de regularisatieaanvraag, heeft de verzoekende partij toegang tot de administratieve rechter (de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Artikel 668 d) Ger.W. bepaalt bovendien dat rechtsbijstand onder dezelfde voorwaarden kan verleend worden aan vreemdelingen, in de procedures waarin voorzien is bij de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet.

De aanvraag tot machtiging van verblijf is voorzien en opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet (de wet van 17 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 31 december 1980 - zie hierboven) en vormt een buitengerechtelijke procedure.

De wetgever heeft daarbij expliciet voorzien dat de rechtsbijstand onder deze voorwaarden wordt verleend.

De beschikking van 30 juni 2023 is aldus inhoudelijk correct en in overeenstemming met de bepalingen tot het toekennen van rechtsbijstand in het Gerechtelijk Wetboek.

4. Omwille van bovenvermelde redenen, schendt de verwerende partij de desbetreffende bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (in het bijzonder artikel 664, 665 en 668 Ger.W.) evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

TWEDE ONDERDEEL

5. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf beroep gedaan om artikel 8 EVRM. Daarbij wees de verzoekende partij op haar persoonlijke situatie (zie de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Samengevat wees de verzoekende partij op haar langdurig verblijf in België, de binding die zij heeft opgebouwd met België, haar persoonlijke situatie en de onmogelijkheid voor verzoekster om terug te keren naar Sierra Leone.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 7 maart 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen enkele belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd enkel beoordeeld vanuit de vraag of de retributie werd voldaan, zonder op enige manier rekening te houden met de voorgebrachte elementen door de verzoekende partij (zoals hierboven werd vermeld).

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een beslissing tot weigering van de aanvraag tot machtiging van verblijf (zoals in casu het geval is en hetgeen een duidelijke inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker uitmaakt) de specifieke belangen van de verzoekende partij nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 20 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)."

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder de toepassing valt van de artikelen 665 en 668 van het Gerechtelijk Wetboek en dat het Bureau voor rechtsbijstand van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, haar op 30 juni 2023 de rechtsbijstand heeft toegekend voor de retributie met betrekking tot het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt:

"De in dit wetboek gestelde regels zijn van toepassing op alle rechtsplegingen, behoudens wanneer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetsbepalingen of door rechtsbeginselen, waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek."

Het indienen van een aanvraag bij een orgaan van actief bestuur betreft geen rechtspleging in de zin van artikel 2 van het Gerechtelijk Wetboek, zodat de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek er niet op van toepassing zijn.

Artikel 664 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt verder:

"Rechtsbijstand bestaat erin degenen die niet over de nodige bestaansmiddelen beschikken om de kosten van rechtspleging, zelfs van een buitengerechtelijke rechtspleging, te bestrijden, geheel of ten dele te ontslaan van de betaling van de diverse rechten, registratie-, griffie- en uitgifterechten en van de andere kosten welke deze rechtspleging medebrengt. Hij verschafft aan de betrokkene ook kosteloos de tussenkomst van openbare en ministeriele ambtenaren onder de hierna bepaalde voorwaarden.

Hij biedt de betrokkene tevens de mogelijkheid kosteloos bijstand te genieten van een technisch adviseur bij gerechtelijke deskundigenonderzoeken."

Aldus blijkt dat rechtsbijstand kan worden verleend voor al dan niet buitengerechtelijke rechtsplegingen. Het door een vreemdeling ingediende verzoek om toekenning van een verblijfsvoordeel is geen rechtspleging (zie ook: RvS 15 februari 2024, nr. 15.757 (c)), maar een eenzijdig en op vrijwillige basis ingediende vraag om hem een recht toe te kennen, ingediend bij een administratieve overheid. Artikel 1/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermeldt dat de retributie dient om de administratieve kosten te dekken. Dit zijn de kosten voor de administratieve verwerking van de aanvraag en deze houden geen verband met de in artikel 664 van het Gerechtelijk Wetboek vermelde kosten.

Verzoekster wordt niet bijgetreden waar zij aanvoert dat zij werd vrijgesteld van de retributie door de beschikking van het Bureau voor rechtsbijstand, die uitdrukkelijk vermeldt dat de rechtsbijstand werd toegekend voor de retributie met betrekking tot het indienen van een aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 665, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt dat rechtsbijstand kan worden verleend "voor alle buitengerechtelijke procedures die opgelegd zijn bij wet of door de rechter". Buitengerechtelijke procedures opgelegd door de wet of door de rechter betreffen procedures als geschillenbeslechting, verzoeningsprocedures, arbitrage of bemiddelingsprocedures. Zoals hoger reeds aangegeven betreft een loutere aanvraag om toekenning van

een recht bij een administratieve overheid geen dergelijke buitengerechterlijke procedure. Het betreft geen geschil en de aanvraag wordt al zeker niet opgelegd door een wet of een rechter, vermits een dergelijke aanvraag uitsluitend uitgaat van de wil van de betrokken vreemdeling.

Ten slotte merkt de Raad op dat de wetgever reeds heeft bepaald welke categorieën worden vrijgesteld van de administratieve bijdrage:

“Overeenkomstig het advies van de Raad van State bepaalt de wet op beperkende wijze de aanvragen voor een machtiging en een toelating tot verblijf die aanleiding geven tot de betaling van de retributie. De vreemdelingen die een aanvraag voor een machtiging of een toelating tot verblijf indienen en die niet vermeld worden op de lijst die opgesteld wordt in de tweede paragraaf van artikel 1/1, van de wet van 15 december 1980, in ontwerp, moeten bijgevolg niet overgaan tot de betaling van deze retributie.

Zijn, met name, vrijgesteld van de betaling van de retributie:

- de burgers van de Unie en hun familieleden;
- de burgers van de Europese Economische Ruimte en de begunstigen van de associatie-overeenkomst die tussen de Europese Unie en Zwitserland afgesloten werd;
- de begunstigen van de associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Turkije;
- de asielzoekers;
- de gezinsleden van een vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet;
- de vreemdelingen die een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, van de wet van 15 december 1980 aanvragen;
- de slachtoffers van mensenhandel en mensensmokkel;
- de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (“N.B.M.V.”);
- de begunstigen van de tijdelijke bescherming;
- de familieleden van een Belgische onderdaan die naar België terugkeert na gebruik te hebben gemaakt van zijn vrij verkeer en verblijf in de Europese Unie.”

(Ontwerp van Programmawet, *Parl. St. Kamer*, 2014-15, 0672/001, p. 82-83).

Aldus heeft de wetgever reeds een specifiek stelsel voorzien waarin kan worden voorzien in een aantal vrijstellingen van de retributie.

Een schending van de artikelen 664, 665 en 668 van het Gerechtelijk Wetboek wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In het tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat geen belangenafweging werd uitgevoerd ten aanzien van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel betreft. De bestreden beslissing strekt er ook niet toe aan verzoekster het verblijf te weigeren, maar stelt enkel vast dat de wettelijk verplichte administratieve bijdrage niet werd betaald. Vermits in die omstandigheden de aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard en niet inhoudelijk wordt behandeld, ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissing een motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM zou moeten bevatten. Het staat verzoekster vrij een nieuwe aanvraag in te dienen volgens de wettelijke voorwaarden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.3.6. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN